

„TOHLE SI MUSÍTE PŘEČÍST.“ JOHN GREEN

NĚCO
VÍC

PATRICK
NESS

AUTOR ROMÁNU VOLÁNÍ NETVORA

NĚCO VÍC

NĚCO
VÍC

PATRICK NESS

sloart

Text copyright © 2013 Patrick Ness

Translation © 2017 Jan Březovský a Tereza Nuckollsová

Czech edition © 2017 Nakladatelství Slovart, s. r. o.

Cover Illustration © 2013 Walker Books Ltd.

Reproduced by permission of Walker Books Ltd, London SE11 5HJ

www.walker.co.uk

Všechna práva vyhrazena. Bez písemného svolení vlastníka práv není povoleno publikaci ani žádnou její část použít pro reprodukování či ukládání v rešeršním systému, ani ji jakýmkoli prostředky šířit, ať již elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním nebo jinak.

Něco víc

Z anglického originálu *More Than This*

(Walker Books Ltd., London 2013)

přeložili Jan Březovský a Tereza Nuckollsová.

Redigoval Martin Pšenička

Korektury Jiří Kettner

Editorka Sára Vybíralová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2017

Vydání první

Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-7529-270-4

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Věnováno Philu Rodakovi

*Zeptáš se zrcadla,
běda, odpověď nemohla být jasnější.*

Aimee Mannová

Chlapec. Topí se.

V těch posledních chvílích už nehraje stěžejní roli voda, ale chlad. Odčerpá mu z těla veškerou energii, končetiny má zcela ochromené křečemi. Už nezáleží na tom, jak moc bojuje, aby se udržel nad hladinou. Je silný, mladý, už je mu skoro sedmnáct, jenže mrazivé vlny přicházejí jedna za druhou a pokaždé jako kdyby udeřily s větší intenzitou. Otáčejí s ním, valí se přes něj a tlačí ho stále hlouběji pod hladinu. I když se mu po několika zoufalých pokusech podaří vystrčit hlavu z vody a popadnout dech, třese se tak silně, že dokáže naplnit plíce vzduchem jen z poloviny, a už je zase pod hladinou. Stačí to čím dál méně, v plicích už se mu znovu rozpíná ta zoufalá touha po vzduchu, a tak se pokouší nadechnout, neúspěšně, znovu a znovu.

Teď už ho úplně zachvátila hrůza. Ví, že ho vlny unášejí příliš daleko od pobřeží, ledový proud ho s každou vlnou táhne dál a dál, blíž ke skalám, kvůli kterým je tahle část pobřeží tak zrádná. Je mu jasné, že nikdo včas nezjistí, že je pryč, a nikdo nepřijde na pomoc dřív, než ho voda přemůže. Nepomůže ani žádný náhodný kolemjdoucí. Podél pobřeží se neprocházejí žádní turisté ani tam nikdo nesbírá mušle nebo vyplavené dřevo, rozhodně ne v tomhle ročním období, ne v těchto mrazivých dnech.

Je pozdě.

Zemře.

A zemře sám.

To náhlé uvědomění si hrůzy celé situace ho vyděsí ještě víc. Znovu se pokusí prodrat nad hladinu, raději ani nemyslí na to, že by to mohlo být naposledy, raději vůbec moc nepřemýšlí. Donutí se prudce vykopnout nohama, nadzvednout se pažemi a alespoň se přetočit tak, aby byl hlavou nahoru, aby se mohl zkusit ještě jednou nadechnout vzduchu, který je od něj jen takový kousíček...

Jenže proud je moc silný. Dovolí mu sice se k hladině přiblížit, pak ho ale, dřív než se může o něco pokusit, smete hlavou dolů a táhne ho blíž a blíž ke skalám.

Zkusí to znovu, ale vlny si s ním pohrávají jako s hadrovou panenkou.

Nedokáže to.

A pak, bez varování, ta hra, kterou s ním moře rozehrálo, ta krutá hra, kdy ho nechávalo naživu dost dlouho na to, aby si myslel, že by to snad mohl zvládnout, najednou končí.

Proud mocně udeří a mrští s ním o smrtonosné skály. Pravá lopatka se s hlasitým křupnutím rozlomí vedví; ten hrozný zvuk slyší i pod vodou, dokonce i přes burácení přílivu. Bolest je tak nesmyslně intenzivní, že vykřikne, a ústa se mu okamžitě naplní ledovou slanou vodou. Rozkašle se, ale tím jenom do plic nabere více vody. Bolestí se prohne, její intenzita ho paralyzuje, zatemňuje mu mozek. Už nedokáže plavat, nedokáže se ani přimět, aby to zkusil. Vlny ho znovu přetočí.

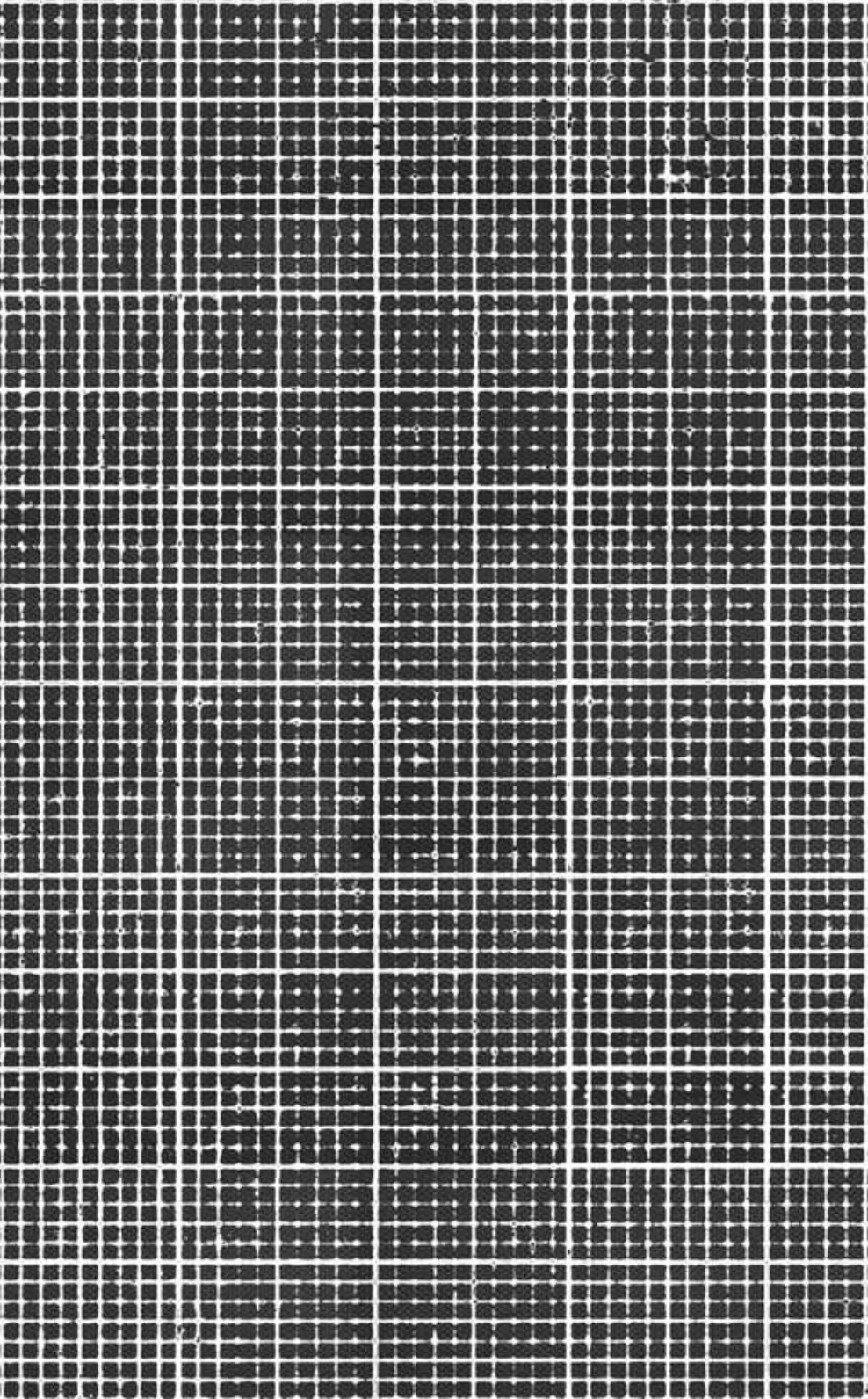
Prosím, to je to jediné, na co myslí. Jediné slovo, které mu zní v hlavě.

Prosím.

V posledním mohutném náprahu se ho zmocní proud. Nejprve ho kousek odtáhne a pak s ním mrští hlavou o skálu. Narazí do ní s ohromující silou rozbouřeného oceánu v zádech. Už nedokáže ani zvednout ruce, aby se pokusil ten náraz zmírnit.

Dojde k němu někde za levým uchem. Roztříští mu lebku a její kousky mu proniknou do mozku. Úder mu také zlomí třetí a čtvrtý obratel a přeruší jak krční tepnu, tak i míchu. To jsou zranění, z nichž se nedá uzdravit. Nemá šanci.

Umírá.

ČÁST PRVNÍ

První okamžiky po smrti chlapci ubíhají v jakémisi mlžném závoji malátnosti. Nejasně si uvědomuje bolest, ale především pocituje hrozné *vysílení*. Je mu, jako kdyby ležel pod hromadou neuvěřitelně těžkých příkrývek. Slepě s nimi bojuje, začíná se ho (opět) zmocňovat strach a on kolem sebe mlátí víc a víc, protože mu najednou připadá, že je spoutaný neviditelnými lany.

Mysl má zakalenou; vzpíná se a tepe jako mysl člověka, který bojuje s tou nejhorší horečkou. Dokonce si ani svou schopnost myslet neuvědomuje. Řídí ho spíš nějaký primitivní instinkt, hrůza z toho, co bude následovat, hrůza z toho, co se událo.

Hrůza z toho, že zemřel.

Jako by se smrtí ještě mohl bojovat, přemoci ji.

Také si mlhavě uvědomuje, že se hýbe. Zdá se, že jeho tělo stále ještě bojuje s vlnami, i když ten boj už dávno prohrálo. Najednou ho přepadne neodbytný pocit, nával hrůzy, která ho žene dál a dál a dál, ale jako by nebyl ve svém těle. Zatímco slepě zápasí v temnotách, nevnímá už žádnou bolest v rameni. Zdá se, že nevnímá nic kromě děsuplného nutkání *se hýbat*...

A pak ucítí v obličejí závan chladu. Téměř jako lehký vánek, ačkoliv něco takového není možné, a to hned z několika důvodů. Ten chlad způsobí, že jeho vědomí – duše? duch? kdo ví? – přerušší svůj horečný tanec.

Na krátký okamžik se zklidní.

Temnota před jeho očima se změní. Začíná skrz ni pronikat světlo. Světlo, do kterého, zdá se, může vstoupit. Cítí, jak po něm jeho tělo touží, a ačkoliv má nohy tak slabé, že ho téměř neunesou, snaží se k němu proniknout.

Upadne. Upadne na něco tvrdého. Stoupá z toho chlad, on do něj klesne a nechá se jím sevřít v náruči.

Je klidný. Svůj boj už vzdal. Propadá se do bezvědomí.

Bezvědomí je očišťující a šedavé. Je jakžtakž při sobě, nespí, ale není ani úplně vzhůru, jako kdyby byl od všeho odpojen, neschopný pohybu, myšlení, vnímání okolí, schopný jen čiré existence.

Uplyne doba, jejíž délku lze těžko odhadnout – den, rok, možná celá věčnost; nemá, jak by to zjistil. Konečně se ono světlo v dálce začne pomalu, téměř neznatelně měnit. Nejprve se objeví šedavý nádech, který postupně zesvětlá. Začíná přicházet k sobě.

Jeho první myšlenka, spíše pocítená než skutečně artikulovaná, patří dojmu, že leží na kusu betonu. Nejasně si uvědomuje, jak ho studí a tlačí. Jako by to byl pevný bod, který ho drží, aby neuletěl někam pryč. Dlí u té myšlenky kdovíjak dlouho, nechá ji, aby se vyjasnila, aby se s ním spojila, aby se k ní přidaly další...

Najednou mu odkudsi z hloubi podvědomí vytane na mysl slovo *márnice* – kde jinde člověk leží na chladném, tvrdém kvádru – načež se vzrůstajícím děsem otevře oči a teprve v ten okamžik si uvědomí, že je měl doposud zavřený. Pokusí se zakřičet, že ho nesmějí pohřbít, že ho nesmějí pitvat, že došlo k hroznému, příšernému nedorozumění. Ale hrdlo mu vypoví poslušnost. Nedokáže ze sebe vypravit ani slovo, jako by hlasivky nepoužíval už roky. Rozkašle se, s hrůzou se posadí, není s to zaostřit pohled, vidí jako v mlze, jako by se na svět díval přes několik vrstev špinavého skla.

Zamrká, aby konečně viděl. Nejasné tvary kolem něj pomalu zapadají na místo. Vidí, že neleží na chladném stole v márnici.

Je...

Je...

Kde to vlastně je?

Zmateně mžourá, i když mu to způsobuje bolest, do něčeho, co teď vypadá jako východ slunce. Rozhlédne se kolem a pokusí se vstřebat, co vidí, prohlédnout to, pochopit to všechno.

Zdá se, že leží na betonovém chodníčku, který vede přes zahradu od chodníku až ke vchodovým dveřím nějakého domu.

Ten dům není jeho.

A to není to jediné, co je špatně.

Chvilí ztěžka dýchá, snaží se popadnout dech, jeho mysl je úplně vyčerpaná, zrak se ale pomalu zaostruje. Uvědomí si, že se třese zimou, přivine si paže k tělu a cítí, jak mu vlhko proniká...

Do *oblečení* ne.

Podívá se dolů, fyzické reakce má pomalejší než myšlenky, které je nařizují. Opět zamžourá ve snaze zaostrit zrak. To, co má na sobě, se dá nazvat oblečením jen stěží. Je omotaný pásy nějaké bílé látky, rozhodně to nejsou ani *kalhoty*, ani *tričko*, pásy přiléhají těsně k tělu, spíš jako nějaké obvazy než oblečení. A po celé jedné straně jsou mokré od...

Zarazí se.

Nejsou promočené slanou vodou, nejsou nasáklé slanou vodou ledově studeného oceánu, ve kterém se zrovna...

(Utopil.)

Vždyť je mokrý jen z půlky. Ta druhá půlka, ta, kterou spočíval na zemi, je promrzlá, ale celkem suchá.

Rozhlédne se. Je čím dál tím zmatenější, protože mu dochází, že je zřejmě mokrý od *rosy*. Slunce je nízko nad horizontem, vypadá to, že svítá. Dokonce si všimne, že pod ním je v rose vyznačená jeho suchá silueta.

Jako by tam ležel celou noc.

Ale to není možné. Moc dobře si vzpomíná na krutý chlad vody v zimě a temnou ocel oblohy nad ním, takovou noc by venku nikdy nemohl přežít...

Ale to byla úplně jiná obloha. Zvedne tvář k té nad sebou. Tohle ani není zimní obloha. Chlad odpovídá spíš chladu brzkého rána, v den, kdy má být teplo, v *letní* den. A rozhodně necítí žádný ostrý vítr jako na té pláži. Vůbec to nevypadá jako tehdy, když...

Když zemřel.

Znovu si dá načas a pomalu dýchá, zhluboka, prostě proto, že může. Kolem je absolutní ticho, jediné zvuky vydává on sám.

Pomaloučku se otočí a opět se zahledí na dům. Vidí ho ve stále jasnějších konturách, jak si jeho oči zvykají na světlo, jako by se musel (téměř to tak vypadá) znovu naučit je používat.

A najednou, skrz závoj mlhy a zmatení, ucítí ve své otupělé mysli jemné chvění.

Nádech, náznak, dotek jemný jako pohazení motýlího křídla...

Čeho?

Že by ten dům znal?

2

Pokusí se vstát a ten pocit zmizí. Vstávání je až překvapivě obtížné a chlapec to nakonec nezvládne. Cítí se příliš slabý, svaly se vzpírají i tomu nejjednoduššímu příkazu – stát. Už jenom zůstat vzpřímeně sedět je pro něj tak namáhavé, že se zadýchává, a tak si raději na chvíli odpočine a snaží se popadnout dech.

Natáhne se k odolně vypadající rostlině, která roste podél chodníčku, aby se jí přidržel a pokusil se znovu vstát...

Ale okamžitě stáhne ruku zpět, protože mu krátké trny popíchnou prsty.

Není to normální rostlina. Vůbec ne. Je to nějaký plevel, který se neuvěřitelně rozrostl. Záhonky, jež chodníček lemují, jsou všech-

ny divoce zarostlé. Rostliny přesahují zídky lemující obě strany chodníčku. Křoví mezi nimi jako by bylo živou bytostí, natahuje se k němu, připravené mu zle ublížit, kdyby se chtěl dostat příliš blízko. Ostatní plevel je také obřích rozměrů, některé rostliny musejí mít metr a půl, možná dva metry do výšky. Prorostly každý kousek hlíny, vecpaly se do puklin v chodníčku, dokonce cítí, že nějaké zalehl pod sebou.

Znovu se pokusí vstát, konečně se mu to podaří, přestože se na okamžik nebezpečně zapotáčí. Hlavu má těžkou jako balvan a neustále se celý třese. Obvazy, které má na sobě, ho zahřát rozhodně nedokážou, a navíc si s hrůzou uvědomí, že ho vlastně ani moc nezakrývají. Nohy a trup má omotané pevně, ruce a většinu zad také. Je ale záhadou, proč na sobě od pupíku až do půlky stehen nemá ani nitku, a to ani vpředu, ani vzadu. Ty nejintimnější části jeho těla jsou tak vystavené paprskům ranního slunce. Zběsile se snaží stáhnout kus té skrovné látky níž, aby se zakryl, ale obvazy jsou uvázané příliš pevně.

Zakryje se tedy alespoň dlaněmi a rozhlédne se kolem, jestli ho někdo nevidí.

Ale nikdo tam není. Vůbec nikdo.

Je to jenom sen? napadá ho. Slova k němu přicházejí pomalu, váhavě, jako z velké dálky. Poslední sen před smrtí?

Všechny předzahrádky jsou stejně zarostlé jako ta první. Tam, kde býval udržovaný trávník, teď roste tráva vysoká po ramena. Dláždění v ulici je také popraskané, do prasklin si proklestil cestu plevel a některé nálety už dosahují téměř velikosti dospělého *stromu*.

V ulici stojí auta, ale jsou pokrytá tak tlustou vrstvou prachu a špíny, že ani není možné nahlédnout oknem dovnitř. A skoro všechna sedí podvozkem na zemi, protože mají vyfouklé pneumatiky.